

[Jørgen Tved]

enkelhed har en ideologi om, at kvinder skal hjem til kødgyderne, at flest mulige børn skal passes af forældrene og i hvert tilfælde under ingen omstændigheder påvirkes af pædagoger og institutioner. Det kan man sige mere eller mindre tydeligt. Man kan pakke det meget flot ind og sige, at det ikke er det, sagen drejer sig om, men at det er den økonomiske situation, betalingsbalancen, og hvad man kan finde på i den forbindelse der kræver det. Der er mange måder at sige tingene på, men som jeg har sagt dem rent ud og klart: Sådan er holdningen i regeringen, og det er det, vi ser komme til udtryk. Når man bliver ved med at skære ned og der ryger et seminarium i ny og næ, er det blot et udtryk for denne politik. Derfor er der ingen grund til den store forundring.

Det, der måske kan undre lidt, er det, den socialdemokratiske ordfører har sagt, idet hun meget rigtigt peger på nødvendigheden af institutioner, påviser, hvor der er skåret ned, og understreger behovet for, at der uddannes flere pædagoger.

Det er ikke så længe siden, vi her i Folketinget havde en debat om daginstitutioner forhold i al almindelighed. Her fik vi oplyst, at mere end 30.000 børn var skrevet op til en plads i en daginstitution, altså stod med et akut behov. Vi havde nogle diskussioner med de pædagogiske organisationer inden denne debat og fik oplyst at hvis det usandsynlige skulle ske, at man strøg et par F16-fly og byggede børneinstitutioner i stedet for, ville man faktisk ikke have pædagoger nok til at bestride de stillinger, der så kunne blive tale om. Der var ikke uddannet tilstrækkelig mange pædagoger, og der var ikke ledige folk på markedet.

Nu hænger tingene naturligvis sammen: Når regeringen har et ønske om, at disse institutioner ikke skal bygges, er man selvfølgelig også interesseret i, at der er færrest mulige pædagoger. Det kan vi godt forstå; holdningen fra regeringen er helt tydelig og klar.

Vi andre har en anden opfattelse. Som jeg har sagt tidligere: Hvis et af de ærede medlemmer af Folketinget falder og brækker benet, ville vedkommende ikke drømme om at gå til en skomager for at få sat det sammen igen. Når det drejer sig om opdragelse og påvirkning af vores børn, ville det vel også være rimeligt at bede om, at det sker af mennesker, som er uddannet til det, som har viden på det område, som kort sagt er eksperter.

Vi har altså den opfattelse, at man ikke skal gå til skomageren med det brækkede ben, og at man ikke skal overlade det til mennesker, som ikke har uddannelse til det, at passe børnene, men lade de pædagoger, som er uddannet til den slags ting, klare det. Derfor er det vores opfattelse, at der naturligvis skal være en tilstrækkelig kapacitet på uddannelsesområderne, således at der kan være de valgmuligheder, andre taler om.

Men det er der jo ikke i dag. Senest sagde ordføreren for Kristeligt Folkeparti, at der skulle være valgmuligheder. Jamen hvor er valgmulighederne egentlig i dag? I alle de kommuner, hvor forældre har fået skrevet deres børn op til en institutionsplads, har de vel ikke andre muligheder. Vi ved også, at det er vanskeligt at skaffe erstatning for det, nemlig dagplejepladser, dagplejemødre. Det kan ikke være rimeligt, at man altid prøver at springe over, hvor gærdet er lavest.

Derfor er vi naturligvis glade for, at SF rejser denne debat igen; det er godt gjort, at de gør det. Men vi har altså også forstået, at Socialdemokraterne har fået LO's pisk over nakken: Hold fingrene fra denne regering, den må ikke generes og under ingen omstændigheder væltes, for vi skal have en eller anden pensionsreform igennem. Det må vel være den snært, der også kommer i denne debat, når Socialdemokratiet ikke engang vil stemme for den foreslåede dagsorden. Den er jo faktisk så sølle, at den egentlig kun pålægger regeringen at fortælle, hvilke planer den har næste gang, der skal hugges en hæl og klippes en tå. Det er da det mindste, man kan bede om.

Der er jo ordførere her i salen, der finder det rimeligt, at Folketingets medlemmer skal læse om begivenhederne i avisen, når de er sket. Jeg synes ikke, det kan være for meget, om vi, der påstår, vi skal lovgive, at vi regerer land og rige, og hvor højt man nu kan svinge sig op, når man er rigtig storsnudet, at vi får en orientering, før journalisterne i pressen får oplysningerne. Det er faktisk det, dagsordenen pålægger regeringen. Men ikke engang det kan Socialdemokratiet åbenbart gå med til. Derfor er det, som jeg allerede har sagt, sandsynligvis den pisk, der er kommet fra LO, som vi her mærker suset fra.

Ingen er vel overrasket over, at den radikale ordfører også i denne sag prøver kunststykket at sidde mellem to stole. Han havde stor tillid